

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.351 van 17 september 2018
in de zaak A. 226.103/IX-9373**

In zake: Raphaël DE SOMVIELE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Myriam Van den Abeele
kantoor houdend te 1700 Dilbeek
Kaudenaardestraat 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW PROVINCIALAAT DER BROEDERS VAN LIEFDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Fiers
kantoor houdend te 9000 Gent
Groot-Brittanniëlaan 12
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 september 2018, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beroepscommissie van de vzw Provinciaal der Broeders van Liefde van 24 augustus 2018, waarbij het aan Raphaël De Somviele toegekende oriënteringsattest B “met clausulering technisch secundair onderwijs” wordt behouden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 september 2018, om 10.30 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Myriam Van den Abeele, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Valerie Vandenhaesevelde, die *loco* advocaat Jan Fiers verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is tijdens het schooljaar 2017-2018 ingeschreven als leerling in het eerste jaar van de derde graad handel (TSO) in Visitatie te Maria-kerke, onderwijsinstelling die behoort tot de vzw Provinciaal der Broeders van Liefde.

Op het einde van het schooljaar behaalt verzoeker jaartekorten voor Duits (46%), Nederlands (46%) en wiskunde (44%). De delibererende klas-senraad kent aan verzoeker een oriënteringsattest B toe, met clausulering voor het technisch secundair onderwijs. Die beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Raphaël behaalt drie jaartekorten. Tekorten: Duits (46,0%) tekort in tweede semester, Nederlands (46,0%) tekorten over het ganse jaar, Wiskunde (44,0%) tekorten over het ganse jaar. Over het ganse jaar vertonen de resultaten een negatieve evolutie. De zwakke resultaten in examenperiodes wijzen er op dat Raphaël het moeilijk heeft met het verwerken van

grote hoeveelheden leerstof. Raphaël kreeg na het tekort wiskunde in de eerste trimester remediëring aangeboden maar volgde die niet op. Rekening houdend met alle resultaten van Raphaël gedurende heel de loop van het schooljaar (zie jaarrapport) oordeelt de delibererende klassenraad dat Raphaël de doelstellingen die in het leerplan zijn opgenomen niet in voldoende mate heeft bereikt om de studies verder te zetten in het volgend schooljaar van de gevolgde richting. De delibererende klassenraad sluit daarom enkele mogelijkheden uit.”

Overleg tussen verzoeker en de directie op 2 juli 2018 leidt niet tot een nieuwe bijeenkomst van de delibererende klassenraad.

Op 11 juli 2018 dient verzoeker bezwaar in bij het schoolbestuur.

3.2. Op 24 augustus 2018 beslist de beroepscommissie, verzoeker gehoord, “om het B-attest met clausulering technisch secundair onderwijs te behouden”. Die beslissing is als volgt gemotiveerd:

“- De interne beroepscommissie is van oordeel dat de delibererende klassenraad in eer en geweten een weloverwogen beslissing genomen heeft.
- De interne beroepscommissie begrijpt het prospectieve karakter van deze deliberatie: de resultaten garanderen weinig tot geen slaagkansen in het volgende leerjaar. De delibererende klassenraad heeft ook rekening gehouden met de schoolse vertraging van Raphael.
- De school heeft in de loop van het schooljaar signalen uitgestuurd dat de slaagkansen in het gedrang konden komen.
- Tijdens het verhoor werden geen nieuwe elementen aan het dossier toegevoegd.”

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Verzoeker beroept zich terecht op de vaste rechtspraak van de Raad van State dat het dreigend verlies van een schooljaar – of minstens, bij een B-attest, de impact op zijn vrije studiekeuze – niet afdoende kan worden afgewend met een gewone schorsingsprocedure en dat derhalve door hem een beroep mag worden gedaan op de uitzonderingsprocedure van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dat verzoeker onvoldoende diligent optreedt en de hoogdringendheid zelf in de hand werkt – zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt – omdat hij vijftien dagen heeft gewacht om zijn verzoekschrift in te dienen en hij dus “door zijn eigen gedragingen” het schooljaar liet starten, wordt niet bijgevalen. Als verzoeker met dit arrest pas een antwoord zal ontvangen op zijn vordering nadat het schooljaar is gestart, is dat niet aan hem te verwijten, aangezien hij zijn beroep bij het schoolbestuur reeds op 11 juli 2018 heeft ingesteld. De verwerende partij heeft gewacht tot 24 augustus 2018 om dit beroep te behandelen en dan nog enkele dagen om de beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen. Zij is dan ook bijzonder slecht geplaatst om aan verzoeker enige opmerking te maken met betrekking tot diligent handelen.

6. De eerste schorsingsvoorwaarde is vervuld.

VI. Ernst van het enige middel

Standpunt van de partijen

7. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de formelemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij brengt in herinnering dat de beroepscommissie volheid van bevoegdheid heeft en dat de beroepscommissie zich een autonome, eigen beoor-

deling van de zaak moet vormen. Vervolgens merkt hij aangaande de motivering van de beslissing het volgende op:

“- het eerste motief betreft een nietszeggende, lege overweging;
- het tweede motief beperkt zich tot een abstracte bewering. Dat de resultaten weinig tot geen slaagkansen in het volgende leerjaar zouden garanderen, wordt niet concreet gemaakt. De commissie geeft aan dat door de klassenraad rekening werd gehouden met de schoolse vertraging van Raphael maar de beroepscommissie maakt zich dit motief niet eigen, noch vindt verzoeker hierin een antwoord terug op zijn grieven geformuleerd op intern beroep (cfr. stuk 5, randnr. 15 en 16 en stuk 7, p.2 voorlaatste alinea);
- het derde motief is onvoldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te schragen: het feit dat ‘signalen’ zijn uitgestuurd tijdens het schooljaar kan geen vrijgeleide zijn voor de klassenraad/beroepscommissie om een B-attest uit te reiken;
- het laatste motief is incorrect: het beroepsschrift en het verhoor dienen samen gelezen te worden als zijnde de argumentatie onderliggend aan het intern beroep van verzoeker. Beide documenten werpen veelvuldige elementen op die, in het kader van de formele motiveringsplicht, een antwoord behoeven.”

Verzoeker citeert dan zijn omstandige bezwaarschrift voor de beroepscommissie, waarop hij in de bestreden beslissing geen antwoord vindt en stelt het eerste middel integraal te hernemen.

8. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dat een inhoudelijke toets vereist, elkaar tegenspreken en niet in één middel tegelijk kunnen worden aangevoerd, zodat om die reden alleen reeds het middel ernst mist.

Voorts stelt de verwerende partij dat verzoeker kritiek levert op de motieven zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt.

Zij stelt voorts dat de beroepscommissie zich de motieven van de klassenraad eigen heeft gemaakt, en geeft toelichting bij die motieven. Zij citeert ook een verklaring van de voorzitter van de beroepscommissie uit het verslag van de hoorzitting, die erop neerkomt dat delibererende klassenraden geen tijd hebben om elke niet-behaalde leerplandoelstelling op te sommen en een verklaring van de

klastitularis over de weging van de punten voor dagelijks werk en toetsen bij het vaststellen van de totalen en het belang van het laatste examen. Volgens de verwerende partij maakt dit duidelijk dat de beslissing “werd genomen gelet op de globaal slechte resultaten van de examens” waaruit blijkt “dat verzoeker niet in staat is om grote pakken leerstof te verwerken”.

Het derde motief met betrekking tot de uitgestuurde signalen toont aan dat verzoeker ondanks de inspanningen van de school geen betere resultaten had. Zo voerde hij zijn remediëringsopdracht voor wiskunde niet uit en ook de algemene remediëringsopdrachten voor alle vakken werden niet uitgevoerd. Met het derde motief wil de verwerende partij dus aangeven dat de school reeds alle andere, minder vergaande sancties, had uitgeput.

Met het laatste motief wil de verwerende partij enkel aangeven dat tijdens het verhoor geen andere gegevens zijn opgeworpen dan de bezwaren die reeds schriftelijk werden overgemaakt.

Ten slotte gaat de verwerende partij uitvoerig in op de inhoudelijke bezwaren van verzoeker. Zij geeft onder meer een overzicht van de leerplandoelstellingen die niet werden behaald “telkens met de nodige duiding” en geeft een nadere toelichting bij de clausulering voor alle TSO-richtingen. Zij somt de “minder verregaande maatregelen” op die reeds voorheen werden opgelegd aan verzoeker, zonder succes omdat verzoeker weigerde ze op te volgen. Zij verwijst naar verklaringen van leerkrachten Nederlands en Duits.

Beoordeling

9. Verzoeker heeft een oriënteringsattest B gekregen.

Een dergelijk attest betekent, zo leert artikel 39 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 juli 2002 ‘betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs’, dat de leerling voor het betrokken leerjaar geslaagd

is of, meer precies, “dat de leerling het leerjaar met vrucht beëindigd heeft in de betrokken school en derhalve tot het volgend leerjaar mag worden toegelaten, behalve in bepaalde onderwijsvormen en/of onderverdelingen”. Artikel 38, 1°, van hetzelfde besluit preciseert dat een leerling “met vrucht” het eerste leerjaar van de derde graad beëindigt “indien hij in voldoende mate de doelstellingen die in het leerplan zijn opgenomen heeft bereikt en aldus bekwaam wordt geacht zijn studies voort te zetten in het volgend leerjaar”.

10. Die definitie van een B-attest doet vooralsnog aannemen dat de drie jaartekorten die verzoeker heeft behaald, geen reden zijn om hem als niet-geslaagd voor het betrokken leerjaar te beschouwen. Het doet aannemen dat de motivering van een dergelijk attest de redenen kenbaar moet maken waarom de leerling die het leerjaar met vrucht heeft beëindigd en die bekwaam wordt geacht zijn studies verder te zetten in een volgend leerjaar, in de ogen van de beroepscommissie toch de toegang tot welbepaalde richtingen of zelfs een ganse onderwijsvorm moet worden ontzegd. Het aanvechten van het B-attest binnen het raam van de administratieve beroepsprocedure verplicht met andere woorden de beroepscommissie ertoe om in de veruitwendigde motieven de clausulering in het B-attest zorgvuldig te verantwoorden.

11. Het toekennen van een B-attest vereist van de beroepscommissie daarom een ‘prospectief’ – dit wil zeggen: een vooruitziend en de toekomst verkennend – onderzoek. De leerling is immers ‘retrospectief’, dit wil zeggen voor het afgelopen leerjaar, geslaagd. Hij heeft de leerplandoelstellingen van dat leerjaar alles bij elkaar “in voldoende mate” bereikt en hij wordt geacht zijn studies te kunnen voortzetten. Toch oordeelt de beroepscommissie dat de betrokken leerling in het volgende schooljaar bepaalde studierichtingen niet aankan. Met dit oordeel substitueert de beroepscommissie zich als het ware aan de delibererende klassenraad van het volgende schooljaar, tot wiens autonomie het immers behoort om over het al dan niet slagen voor dat schooljaar te oordelen. De clausulering beperkt ook de principiële vrijheid van de – te dezen meerderjarige – leerling van studiekeuze.

Een beroepscommissie kan op basis van zwakke studieresultaten aan de leerling een onderbouwd advies geven om een richting te ontraden, of zelfs een formele waarschuwing, of zij kan vakantietaken opleggen, maar de uiteindelijke verantwoordelijkheid laten bij de leerling die, het weze herhaald, geslaagd is verklaard. De beroepscommissie die een B-attest toekent evenwel, verkiest in de plaats van die leerling de studiekeuze gedeeltelijk te bepalen.

Zo een inschatting van de toekomstige studies van een leerling is geen nattevingerwerk. Een beroepscommissie moet haar ‘prospectieve’ beslissing om een B-attest uit te reiken des te meer steunen op de concrete en objectieve gegevens van het individuele dossier van de betrokken leerling. Een beroepscommissie die haar noodzakelijk ook deels subjectieve vooruitblik over het gebrek aan redelijke slaagkansen van een leerling in een volgend jaar niet kan relateren aan de beschikbare objectieve gegevens van het dossier – in het bijzonder de bagage waarover de leerling thans beschikt – zou de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid overschrijden.

12. Terwijl de objectieve gegevens van het leerlingendossier, in voorkomend geval aangevuld middels de eigen onderzoeksmogelijkheden waarover de commissie beschikt, de materiële grondslag moeten vormen waarop de beroepscommissie haar overtuiging steunt – namelijk dat de betrokken leerling geen redelijke slaagkansen heeft in welbepaalde richtingen – dient de commissie die overtuiging ook uitdrukkelijk te motiveren.

Daarbij komt nog, aangezien de leerling gebruikmaakt van de door de decreetgever verleende verhaalmogelijkheid en hij aldus een samenkomst van de beroepscommissie uitlokt, dat de formelemotiveringsplicht ten volle betekenis krijgt omdat de beroepscommissie kennis moet nemen van de grieven van de leerling, ze moet beoordelen en ze moet beantwoorden.

Daarmee is niet gezegd dat de beroepscommissie noodzakelijk op elke grief apart moet antwoorden. Wel is vereist dat de formele motivering er

blijk van geeft dat de bezwaren van de leerling daadwerkelijk in overweging zijn genomen en in de nieuwe beoordeling zijn betrokken, dat de leerling begrijpt waarom die argumenten de beroepscommissie niet konden overtuigen en dat ten minste een uitdrukkelijke repliek volgt op de vragen die voor de leerling blijkens zijn beroepschrift van wezenlijk belang zijn en die, mochten ze terecht zijn gesteld, mogelijk tot een voor de leerling gunstiger resultaat leiden. Maar wat de commissie zeker niet mag doen, is de argumenten zonder meer terzijde laten.

13. Toegepast op de thans bestreden beslissing, leert wat voorafgaat op het eerste gezicht het volgende.

14. Verzoeker heeft in zijn omstandige beroepschrift voor de beroepscommissie onder meer aangevoerd dat “geen rekening [is] gehouden met zijn inzet doorheen het jaar”, dat “[d]e analyse van de DKR als zouden de resultaten over het ganse jaar een negatieve evolutie vertonen, [...] niet [strookt] met de gegevens uit het leerlingendossier [...]: enkel voor de vakken NE, FR (met jaar-slaagcijfer) en DU is er sprake van een negatieve evolutie” en dat “[v]oor alle overige vakken [...] er integendeel een positieve evolutie vast te stellen [is]”, waarbij hij zich afvraagt “[h]oe [...] de DKR blind [kan] zijn voor een evolutie van 38% voor DW naar 60% in het tweede semester” voor wiskunde. Verzoeker deed ook gelden dat hij “voor dagelijks werk goed tot zeer goed scoort, met als enige uitschieters wiskunde in het eerste semester, wat ruim opgehaald werd in het tweede, en Duits in het tweede, hetgeen gecompenseerd [werd] met het eerste semester” en zo “nog tot een deftig slaagcijfer voor DW leidt”, zodat voor hem vaststaat dat hij “de leerstof wel op afdoende wijze beheerst en [er] geen hiaten van kennis zijn”. De representativiteit van het cijfer voor dagelijks werk voor Duits moest volgens verzoeker ook worden genuanceerd, aangezien hem “door een verkeerde aanname van de leerkracht dat [verzoeker] zou hebben gespiekt tijdens een toets [...] ten onrechte een 0/20 [werd] toebedeeld hetgeen woog op het totaal voor DW”. Verzoeker betoogde tevens dat de “mindere scores voor de examens” te verklaren zijn door “faalangst en stress” en dat hij ervan overtuigd is “dat, mits studiebegeleiding om grotere leerstofgehelen beter te verwerken en dus zijn inzet

beter te benutten en het aanleren van methodes om zijn faalangst in te perken, hij ook voor de examens voldoende cijfers zal kunnen voorleggen”. Hij vroeg, tot slot, uitdrukkelijk om hem een A-attest te verlenen, al dan niet “met een vakantietaak voor Duits (leerstof tweede semester) en een verplicht opgelegde studiebegeleiding op vlak van grotere leerstofgehelen en faalangst gedurende het volgende schooljaar”.

15. Aangezien haar beslissing in de plaats is gekomen van de beroepen beslissing van de delibererende klassenraad, mag enkel met de door de beroepscommissie in overweging genomen en in de beslissing uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. Het zou eventueel anders kunnen zijn, indien de commissie zou verwijzen naar bepaalde overwegingen van de klassenraad en daarbij zou aangeven dat zij zich die overwegingen eigen maakt. Van zo een demarche lijkt, anders dan de verwerende partij betoogt in haar nota, in de thans voorliggende beslissing geen sprake te zijn.

Uit niets blijkt voorts dat de in de nota aangehaalde verklaring van de voorzitter of van de klastitularis tijdens de hoorzitting door de commissie is overgenomen als eigen motief van de beslissing.

Met de inhoudelijke opmerkingen in de nota van de verwerende partij kan voor de voorlopige beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing geen rekening worden gehouden, aangezien ook die opmerkingen niet aan de beroepscommissie zelf zijn toe te schrijven.

16. De beroepscommissie motiveert het B-attest dan met de motieven dat “de delibererende klassenraad in eer en geweten een weloverwogen beslissing genomen heeft”, dat zij “het prospectieve karakter van deze deliberatie [begrijpt]: de resultaten garanderen weinig tot geen slaagkansen in het volgende leerjaar”, dat “in de loop van het schooljaar signalen [werden] uitgestuurd dat de slaagkansen in het gedrang konden komen” en dat “[t]ijdens het verhoor [...] geen nieuwe elementen aan het dossier [werden] toegevoegd”.

17. Daarmee biedt de beroepscommissie op het eerste gezicht geen enkel antwoord op de argumenten van verzoeker en zijn vraag om minder verregaande maatregelen: een vakantietaak en verplicht te volgen studiebegeleiding in het volgende leerjaar.

18. De overweging dat de beroepscommissie de beslissing van de delibererende klassenraad “in eer en geweten” en “weloverwogen” acht, is niet meer dan een stijlformule. Zij levert verzoeker – en vervolgens de Raad van State – geen enkel inzicht waarom zijn argumenten, die precies kritiek inhouden op die klassenraadsbeslissing, de beroepscommissie niet tot een ander oordeel konden brengen.

Deze overweging heeft overigens slechts de waarde, zo lijkt, van een eresaluut, een hommage aan de klassenraad. De beslissing van de klassenraad is echter, precies door het ontvankelijk instellen van het beroep bij het schoolbestuur, uit het rechtsverkeer verdwenen. In de plaats ervan komt thans de bestreden beslissing van de beroepscommissie. Van haar mag worden aangenomen dat zij eveneens oordeelt “in eer en geweten” en “weloverwogen”, maar dat doet niet ervan af dat verzoeker, zoals hiervóór is uitgelegd, mag eisen dat zij het resultaat van die gewetensvolle en eerzame overwegingen expliciteert en toelicht in haar evaluatiebeslissing, in functie van de voor haar opgeworpen grieven en de zo-even in herinnering gebrachte aard van het toegekende oriënteringsattest.

19. Dat “de resultaten [...] weinig tot geen slaagkansen [garanderen] in het volgende leerjaar”, lijkt evenmin een afdoende antwoord op de argumenten van verzoeker: hij heeft cijfers in vraag gesteld, cijfers van dagelijks werk onder de aandacht gebracht, gewezen op de positieve evolutie ervan en aangedrongen op bijkomende studiebegeleiding om grotere leerstofgehelen beter te kunnen verwerken en faalangst onder controle te houden en het voorstel van een vakantietaak geformuleerd om zijn achterstand in te halen. Indien die argumenten de beroepscommissie niet kunnen overtuigen van verzoekers slaagkansen, dan mocht ver-

zoeker in de beslissing verwachten een weerlegging te lezen die méér is dan het thans louter gestelde.

20. Dat tijdens het verhoor “geen nieuwe elementen aan het dossier [werden] toegevoegd” – versta: in vergelijking met het schriftelijk bezwaarschrift – lijkt dan weer niet relevant, zoals de verwerende partij zelf betoogt. Wél relevant is dat verzoeker er zich in dat gemotiveerd beroepschrift net over beklaagt dat de delibererende klassenraad met een aantal elementen geen rekening heeft gehouden. Dan ligt het *prima facie* op de weg van de beroepscommissie om die elementen wél in háár beslissing te betrekken en desgevallend aan te geven – ook formeel – waarom ze haar niet tot een ander besluit konden brengen.

Overigens houdt een verhaalmogelijkheid bij een beroepscommissie met volle bevoegdheid op het eerste gezicht niet in dat een verzoeker *per se* “nieuwe” elementen aanbrengt; het volstaat dat hij redenen heeft om de commissie uit te nodigen de voorliggende elementen opnieuw en anders te beoordelen dan de klassenraad het vóór haar heeft gedaan.

21. De overweging dat “in de loop van het schooljaar signalen uitgestuurd [zijn] dat de slaagkansen [van verzoeker] in het gedrang konden komen” mist *prima facie* eveneens relevantie. Immers, verzoeker heeft tot slot van het leerjaar een B-attest toegekend gekregen en heeft dus het leerjaar met vrucht beëindigd. Voorts lijkt een negatieve evaluatiebeslissing niet een regelmatige wijze te zijn om een leerling als “sanctie” te treffen wanneer alle andere sancties zijn uitgeput, zoals de verwerende partij in de nota lijkt te suggereren.

22. Aldus lijkt de beroepscommissie niet tegemoet te komen aan de hiervóór omschreven versterkte motiveringsplicht die op haar rust.

Anders dan de verwerende partij betoogt, kan daaruit ook worden afgeleid dat de beroepscommissie op het eerste gezicht niet aantoonbaar dat zij

zorgvuldig met de feiten van het haar voorliggende dossier is omgegaan en met kennis van zaken heeft beslist, zoals de zorgvuldigheidsplicht gebiedt.

23. Voor zover verzoeker in het inleidend verzoekschrift stelt dat middelen die hij in het bezwaarschrift voor de beroepscommissie formuleerde “in het onderhavige beroep integraal worden hernomen”, herinnert de Raad van State eraan dat hij zich niet als een beroepsinstantie in de plaats van de beroepscommissie mag stellen. Het ligt dus op de weg van de beroepscommissie om de argumenten van de leerling op hun merites te beoordelen en ze dan bij te vallen of gemotiveerd te weerleggen.

24. Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

25. De beide schorsingsvoorwaarden zijn bijgevolg vervuld.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de beroepscommissie van de vzw Provinciaal Broeders van Liefde van 24 augustus 2018, waarbij het aan Raphaël De Somviele toegekende oriënteringsattest B “met clausurering technisch secundair onderwijs” wordt behouden.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 september 2018, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren